

Καθηγητῆς Ἀναρέας Θεοδώρου (†)

**Ὁ ἀντι-οικουμενιστής, ὁ ἀντι-παπικός
(1922-2004)**

■ Ἀπάντησις εἰς Οἰκουμειστὰς

5. «Ναρκισσισμὸς ἢ ἔρως Ὁρθοδοξίας;»*

*Τοῦ Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου
Ἀνδρέου Θεοδώρου (†)*

Το 1988 ὁ οἰκουμειστής μητροπολίτης Περγάμου κ. Ἰωάννης (Ζηζιούλας) ἐχαρακτήρισεν ἀσεβῶς τὴν Ἄχραντον Νύμφην τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὡς «ναρκισσευομένην»¹.

Παραπέμποντες εἰς τὸ ἄρθρον μας: «Ἡ “βαπτισματικὴ θεολογία” τῶν Οἰκουμειστῶν – Ἐτέρα μορφή τῆς προτεσταντικῆς “θεωρίας τῶν κλάδων”»², ὅπου ἀσχολούμεθα ἰδιαίτερω μὲ τὴν θεολογίαν τοῦ οἰκουμειστοῦ αὐτοῦ ἀρχιερέως, δημοσιεύομεν τὸ παρὸν λίαν εὐστοχον ἄρθρον τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ, πρὸς συνειδητοποίησιν τῆς πτώσεως τοῦ Περγάμου Ἰωάννου καὶ τῶν ὁμοφρόνων του Οἰκουμειστῶν.

* * *

ΑΠΟ ὀρθοδόξου οἰκουμειστῆς ὁ ὅρος «Ναρκισσισμὸς»³ ἀποδίδεται περιφρονητικὰ σὲ συντηρητικούς ὀρθοδόξους χριστιανούς, οἱ ὅποιοι βλέπουν ὑπόπτως καὶ ἐπικρίνουν τὶς σύγχρονες οἰκουμειστικὲς διασυνδέσεις τῆς Ὁρθοδοξίας μετὰ τῶν ἑτεροδόξων ὁμολογιακῶν κοινοτήτων καὶ «ἐκκλησιῶν», αὐτοὶ ἐμμένοντες προσηλωμένοι στὰ πάτρια ἤθη καὶ τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ο ΟΡΟΣ προέρχεται ἀπὸ τὸν μυθολογούμενο Νάρκισσο, ποῦ ἦταν γιὸς τοῦ Κηφισοῦ καὶ τῆς νύμφης Λειριώπης, γεννηθεὶς στὶς Θεσπιῆς τῆς Βοιωτίας.

Ὁ Νάρκισσος ἦταν ἐξαιρετικὰ ὠραῖος. Μετὰ τὸ θάνατο τῆς δίδυμης ἀδελφῆς του, τὴν ὁποῖαν ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ καὶ βρισκόταν πάντοτε μαζί της, λυώνοντας ἀπὸ τὴ λύπη του μεταμορφώθηκε στὸ ὁμώνυμο ἄνθος.

Κατὰ μίαν ἄλλην ἐκδοχὴ, πίνοντας κάποτε νερὸ ἀπὸ μιὰ πηγὴ καὶ βλέποντας τὴ μορφὴ του νὰ σχηματίζεται σ' αὐτήν, τόσο πολὺ τὴν ἐρωτεύτηκε, ὥστε ἀποπειράθηκε νὰ τὴ συλλάβει· μὴ μπορώντας ὁμως νὰ τὸ πετύχει, ὑπέστη μαρασμὸν καὶ τελικὰ πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη του.

ΑΠΟ τὴ μυθολογία ὁ ὅρος πέρασε στοὺς χρόνους μας στὴν ὁρολογία τῆς ψυχανάλυσεως μὲ τὴν ἔννοια τοῦ ἔντονου αὐτοερωτισμοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ σεξουαλικὸν ἔνστικτο τοῦ ναρκισσευόμενου στρέφεται ἀποκλειστικὰ πρὸς τὸ δικό του σῶμα ἢ τὶς δικές του ψυχολογικὲς ιδιότητες. Ἔτσι τὸ ἄτομο αὐτὸ κλεισμένο στὸν αὐτοερωτισμὸ του παραμένει ἀδιάφορο γιὰ ἄλλα ἄτομα, ἐπιδιώκοντας μόνον νὰ προκαλέσει τὴν προσοχὴ τους, πρᾶγμα ποὺ ἐπιτείνει περισσότερο τὴν αὐταρέσκεια καὶ τὸν αὐτοθαυμασμό του.

Κατὰ τὴν ψυχανάλυση ὁ ναρκισσισμὸς ἀποτελεῖ τὸ ἀρχέγονο ἀντίστοιχο τοῦ ἐγωῖσμοῦ, ὁ δὲ ναρκισσευόμενος, εἶναι ἀνίκανος νὰ ἔλθει σὲ ἐρωτικὴ σχέση μὲ ὁποιοδήποτε ἄλλο ἄτομο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό του. Σὲ ὀρισμένες μορφὲς παρατηρεῖται ὡς σύνδρομο νοητικῶν διαταραχῶν, σὲ προχωρημένες δὲ καταστάσεις ἀποτελεῖ τὴν ἀφετηρία ποικίλων ψυχοπαθολογικῶν ἐκδηλώσεων.

* * *

ΜΕ ΟΣΑ πρὸ πάνω εἰπώθηκαν, ἓνας ἀντιοικουμενιστῆς ὀρθόδοξος χριστιανὸς εἶναι, κατὰ τὴν κρίση τῶν οἰκουμενιστῶν:

- 1) Ἄτομο ἐγωκεντρικὰ κλεισμένο στὸν ἑαυτό του.
- 2) Ζεῖ ἀπομονωμένος στὰ δικά του ἰδεολογικὰ κάστρα.
- 3) Ἐχει ἀποκόψει τὶς γέφυρες πρὸς ὁποιαδήποτε ἐξωορθόδοξη ἐκκλησιαστικὴ διασύνδεση, εἶναι ἓνας ἐπαρχιώτης ποὺ ζεῖ στὸ δικό του στενὸ ἐκκλησιολογικὸ χῶρο, ἀρτηριοσκληρωτικὸς καὶ ἀνεξέλικτος.
- 4) Στὸ πρόσωπο τῆς Ὁρθοδοξίας, ποὺ δῆθεν προασπίζεται, ἀγαπᾷ μόνον τὴ δική του προβολή, ἐπιδιώκει νὰ προκαλέσει τὸ θαυμασμὸ τῶν ἄλλων, ἐρωτεύεται τὸ δικό του ἐγώ, ποὺ ἀτενίζει μὲ ἐρωτικὴ λαγνεία καὶ αὐταρέσκεια.
- 5) Κυνηγᾷ τὴ σκιά του, ἓνα φευγαλέο καὶ ἄπιαστο ὄνειρο.

6) Είναι ένας άνειλικρινής κάπηλος της Ὁρθοδοξίας, ένας νοσηρὸς ἐγωκεντριστής, ποὺ ἀσελεγεῖ στὴν ἀλήθεια.

7) Ἀνήκει στὴν παθολογικὴ ἐκκλησιολογικὴ σφαῖρα καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου εἶναι ἐπικίνδυνος γιὰ τὴν ὑπόθεση τῆς Ὁρθοδοξίας!

ΚΑΤΑ τοὺς οἰκουμενιστές, λοιπόν, ποὺ στὴν ἀντίπερα ὄχθη κατατρύχονται ἀπὸ τὸ **σύνδρομο τοῦ οἰκουμενισμοῦ**, στὰ θολὰ νερὰ τοῦ ὁποίου ἀρέσκονται ἀφάνταστα νὰ καθρεφτίζονται καὶ νὰ ἠδονίζονται παίρνοντας τὴν ὄψη τοῦ Ἰανοῦ, ποὺ μὲ τὸ ἓνα τους πρόσωπο βλέπουν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία καὶ μὲ τὸ ἄλλο πρὸς τὴν **αἰρετικὴ οἰκουμενιστικὴ τερατογένεση**, ὅλοι οἱ μαχητὲς τῆς Ὁρθοδοξίας ποῦ, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ - καὶ νωρίτερα - μέχρι τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Διοδώρου καὶ τῆς περὶ αὐτὸν Ἱεραῶς Συνόδου, οἱ ὁποῖοι, βλέποντες τὴν **κακομορφία τοῦ οἰκουμενιστικοῦ συνονθυλεύματος** καὶ συναισθανόμενοι τοὺς κινδύνους ποὺ συνεπάγεται ἢ εἰς αὐτὸ σύμφυση τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, διέκοψαν ἐσχάτως κάθε σύνδεσμο τοῦ Πατριαρχείου μὲ τὴ λεγόμενη Οἰκουμενικὴ Κίνηση καὶ τὸ Ρωμαιοπαπισμὸ ⁴, ὅλοι αὐτοὶ εἶναι πρόσωπα ναρκισσεύμενα, κατατρυχόμενα ἀπὸ παθολογικὰ ἐκκλησιολογικὰ σύνδρομα!

Ὅλοι οἱ μαχητὲς τῆς Ὁρθοδοξίας, αὐτοὶ ποὺ φλέγονται ἀπὸ ἔρωτα γιὰ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα καὶ θέλουν νὰ τὰ προφυλάξουν ἀπὸ τὴν ἐπιβουλὴ ὑπόπτων «φίλων», ποὺ δὲν τοὺς ἀρέσουν **τὰ οἰκουμενιστικὰ καμώματα καὶ οἱ γλυκανάλατες οἰκουμενιστικὲς διαχύσεις σὲ σαλόνια καὶ σὲ ἱερούς χώρους λατρείας**, αὐτοὶ ποὺ διαδηλώνουν ἄφοβα καὶ μὲ παρρησία τὸ ὀρθόδοξο «πιστεύω» τους μέσα στὴ **δίνη τῆς διεκκλησιαστικῆς λαίλαπος τοῦ παρδαλοῦ οἰκουμενιστικοῦ ιδιοσκευάσματος**, ὅλοι αὐτοὶ αὐτοερωτίζονται(!), κυνηγοῦν τὴ σκιά τους καὶ δουλεύουν γιὰ τὴν προσωπικὴ τους ἀνάδειξη, εἶναι ἄτομα ἐγωκεντρικὰ καὶ φιλόδοξα, ἐπαρχιώτες ἀτομιστὲς ποὺ ἢ κεραία τους, κλεισμένα ἀσφυκτικὰ στὴν ἀπομόνωσή της, δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβει τὰ τόσο σημαντικὰ(!) γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία κηρύγματα τοῦ ἐξελιγμένου οἰκουμενιστικοῦ συρμοῦ τῶν μεγαλοπόλεων!

ΣΤΗ σκιαγράφηση αὐτῆ, ποὺ ἴσως νὰ ἔχει κάποια δόση ρηματικῆς ὑπερβολῆς - στὴν οὐσία της ὅμως εἶναι πέρα ὡς πέρα ἀληθινὴ - δὲν περιλαμβάνονται φυσικὰ οἱ καλῆς πίστεως οἰκουμενιστές ⁵, ὅσοι δηλαδὴ

προσπαθοῦν νὰ μεταδώσουν τὴν ὀρθόδοξη ἀλήθεια στὴ δυτικὴ αἵρεση καὶ νὰ βοηθήσουν καλόπιστα στὴν προσέγγιση τῶν Ἐκκλησιῶν.

ΣΚΟΠΟ τῆς ἡ σκιαγράφηση ἔχει νὰ ἀνασκευάσει μίαν ἀδικίαν καὶ μίαν ἀναλήθεια, νὰ κρούσει δὲ παράλληλα τὸν κώδωνα τοῦ ὑπαρκτοῦ κινδύνου διὰ τὴν Ὁρθοδοξία ἀπὸ τὰ ὑπουλα ἐναγκαλίσματα τοῦ οἰκουμενιστικοῦ ψεύδους, ποὺ εἶναι τόσο ὀρατὰ στὶς ἡμέρες μας καὶ ἴσως στὸ ἄμεσο μέλλον νὰ προσλάβουν μορφὴ χιονοστιβάδας, ποὺ θὰ ἐπιπέσει ἀνελέτη στὸν ἱερὸ καὶ ἄχραντο χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Ναρκισσισμός, λοιπόν, ἢ ἔρωσ Ὁρθοδοξίας; Ὁ νοῶν νοεῖτω!

(*) Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 24-25/Ἰούλιος -Δεκέμβριος 1991, σελ. 319-321, ἐκ τῆς ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 869/26.1.1990, σελ. 1.

1. Περιοδ. «Ἐκκλησία», ἀριθ. 7/1.5.1988, σελ. 267α.
2. Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 26-29/Ἰανουάριος - Δεκέμβριος 1992, σελ. 34-43.
3. **Ναρκισσισμός**: ἡ ιδιότης καὶ τὸ γνῶρισμα τοῦ ναρκισσευομένου, ἡ ὑπερβολικὴ αὐταρέσκεια, ὁ αὐτοθαυμασμός, ἡ ἐγωπάθεια, ἐγωμανία, αὐτολατρία, ἰδιολατρία, ὁ ἐγωκεντρισμός, ὁ αὐτοερωτισμός.
4. Βλέπε τὰ περὶ τὴν ἱστορικὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων (9.5.1989) ἐν περιοδ. «**Ο.Ε.Μ.**», ἀριθ. 15/Ἀπρίλιος -Ἰούνιος 1989, σελ. 30-35: «*Τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων διακόπτει τοὺς Διαλόγους μετὰ τῶν ἑτεροδόξων*»· ἀριθ. 16/Ἰούλιος -Σεπτέμβριος 1989, σελ. 57-61: «*Ἡ Ἱστορικὴ Ἀπόφασις εὐρίσκει ἀπήχησιν: Τὸ θέμα τῆς διακοπῆς τῶν “Διαλόγων”*»· ἀριθ. 17/Ὀκτώβριος- Δεκέμβριος 1989, σελ. 79-84: «*Ἡ Ἱστορικὴ Ἀπόφασις τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εὐρίσκει ἀπήχησιν: Ἡ ὑπόθεσις τῆς διακοπῆς τῶν “Διαλόγων”*».
5. Κατὰ τὴν γνώμην μας, «ὅσοι προσπαθοῦν νὰ μεταδώσουν τὴν ὀρθόδοξη ἀλήθεια στὴ δυτικὴ αἵρεση καὶ νὰ βοηθήσουν καλόπιστα στὴν προσέγγιση τῶν Ἐκκλησιῶν» δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνεργοῦν τοιοῦτοτρόπως μέσῳ τῆς λεγομένης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ τοῦ «Π.Σ.Ε.», ὀνομαζόμενοι «οἰκουμενιστές», ἐφ’ ὅσον ὑπάρχουν ὀρθόδοξοι τρόποι καὶ ὅροι, προβλεπόμενοι ἀπὸ τὴν Ἀγιοπνευματικὴν Παράδοσιν καὶ τὴν Ἱεροκανονικὴν Τάξιν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας.

• Ὑπὸ ἐτέρου Πανεπιστημιακοῦ Καθηγητοῦ, ἡ συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸ «Π.Σ.Ε.», ἐχαρακτηρίσθη ὡς «*ἀλλόκοτος καὶ τερατώδης καὶ καταλυτικὴ τῆς Ὁρθοδόξου κανονικῆς τάξεως καὶ Ἱερᾶς Παραδόσεως*» καὶ ὑπεστηρίχθη, ὅτι αὐτὴ «*συνιστᾷ τὴν μεγίστην παγίδα τοῦ Ἀντικειμένου ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ πρὸς διάβρωσιν καὶ ἀποσύνθεσιν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*».

(**Κ.Δ. Μουρατίδου**, Οἰκουμενικὴ Κίνησις: ὁ σύγχρονος μέγας πειρασμός τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔκδοσις δευτέρα, «Ὁρθόδοξος Τύπος», σελ. 24, Ἀθῆναι 1973).

- Ὁ κορυφαῖος Δογματολόγος Ἀρχιμανδρίτης Ἰουστίνος Πόποβιτς († 1979),

τὴν ἀπόφασιν τῆς Ε΄ Πανορθοδόξου Διασκέψεως τῆς Γενεύης (8-16.6.1968), «ὅπως ἐκφρασθῆ ἡ κοινὴ ἐπίγνωσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ ὀργανικὸν μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», ἐχαρακτήρισεν ὡς «ἀποκαλυπτικῶς φρικαλέαν» καὶ «ἀνήκουστον προδοσίαν».

(Βλ. Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς, «Ὁρθοδοξία καὶ Ὀικουμενισμός»: Μία Ὁρθόδοξος Γνωμάτευσις καὶ Μαρτυρία», ἐν περιοδ. «Ο.Ε.Μ.», ἀριθ. 18-21/Ἰανουάριος -Δεκέμβριος 1990, σελ. 166-173).